

for regeringen at kunne sige: Jamen nu er vi nødt til at vente, til kommissionen er færdig med sit arbejde. Vi kan ikke foretage os noget på ældreområdet, før kommissionen er færdig. Det ville være brandærgeligt.

Det, vi skal gøre, er at tage fat i den viden, vi har allerede i dag, og så tage fat på løsningen af problemerne nu og her i stedet for at udskyde dem. Det, jeg til gengæld godt kunne tænke mig, var, at man lavede et stykke arbejde, der var mere fremadrettet: Hvordan kommer fremtiden til at se ud? Det ved vi noget om, men jeg synes, der har været meget modstridende signaler i de sidste par uger. Det har hele tiden heddet sig, at der bliver flere og flere ældre, der bliver flere og flere ældre ældre, og der bliver flere og flere ældre, der får behov for hjælp af den ene eller den anden art.

Det har ligesom været trenden op gennem 1990'erne, at det er det, vi må se i øjnene. Der har været nogle, der har talt om, at vi ikke får råd til at betale folkepension til alle disse mange folkepensionister, der kommer osv., osv. Men så her for 1 uge eller 2 siden kom der et modsat signal, der hed: Det er slet ikke noget problem, overhovedet ikke. Det kan godt være, at der bliver flere ældre, men til gengæld ved vi, at de ældre, der kommer, i højere grad vil være i stand til klare sig selv. Behovene for service og hjælp vil altså blive mindre, selv om der bliver flere ældre.

Så mit spørgsmål er bare: Hvad skal vi nu tro på? Hvad er det rigtige, hvad er virkeligheden?

Jeg ser meget frem til, at socialministeren kommer med et stykke papir til Folketinget om, hvordan fremtiden ser ud. Hvordan bliver udviklingen i antallet af ældre, hvordan bliver udviklingen i deres alder, hvordan kan vi forudse, hvor længe de har mulighed for at leve, hvor gamle bliver de, sammenholdt med alle de muligheder, vi har i dag for at hjælpe og gøre godt? Er det nok, er det tilstrækkeligt? Altså at vi får et stykke papir på: Hvad bliver behovene i fremtiden?

Det ville være hensigtsmæssigt, og det vil vi i Frihed 2000 se meget frem til at socialministeren kommer med en udredning af. Jeg forventer, at ministeren gør det af sig selv, men ellers stiller vi gerne de spørgsmål, der skal til for at få den slags tal på bordet, for det er langt mere interessant end at nedsætte en kommission til at se på, hvad vi gør med de problemer, vi allerede kender i dag.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Ordføreren for forslagsstillerne, fru Inge Refshauge.

Inge Refshauge (DF):

Jeg vil da gerne sige tak til de ordførere, der har været positive over for forslaget.

Dansk Folkeparti har fremsat det her beslutningsforslag, fordi vi selvfølgelig ønskede at få en ældrekommission op at stå. Vi vil gerne skabe et forum, der kan følge udviklingen, og som vurderer den samlede indsats på ældreområdet, både ude i kommunerne i samarbejde med ældrerådene i amterne og med hensyn til, hvad der sker i lovgivningen her på tinge på ældreområdet.

Efter Dansk Folkepartis opfattelse har vi faktisk ikke nogen rigtig ældrepolitik, men jeg hører her, at jorden ikke er gødet til at vedtage sådan et forslag, som vi er kommet med.

Ældrekommissionen skal selvfølgelig være en uafhængig kommission og være sammensat meget bredt. Den skal rumme viden og relevante, faglige interesser, men skal også bestå af ganske almindelige mennesker, unge som ældre med forskellig baggrund. Kommissionen skulle bidrage til, at myndigheder og offentlighed bliver gjort opmærksom den meget store variation, som ældrebefolkningen er og fremover vil være sammensat af.

Der er ikke kun svage ældre, som har brug for hjælp og hjælpemidler fra det offentlige, i dag. Der er også de meget velfungerende ældre, som rummer enorme ressourcer og erfaringer, som kunne blive til meget stor gavn for vort samfund. Her tales ikke alene om lønarbejde, selv om der lægges op til, at ældre skal blive længere på arbejdsmarkedet. Det gør de jo allerede i dag, hvis ellers de kan få lov til det.

Kommissionen skal gøre opmærksom på de mange forskellige behov og ønsker, ældre har, når der planlægges og laves love for ældregenerationen. Det gælder udvikling på det sociale område, på bolig- og arbejdsmarkedet, kultur, fritid og undervisning og så selvfølgelig på det meget vigtige sundhedsområde.

Kommissionen skulle vurdere den samlede indsats af det offentlige, det private og det frivillige arbejde, og hvad vigtigst er: Det, de ældre selv vil. Den skulle bidrage til at samle erfaringer på ældreområdet i samarbejde med de kommunale ældreråd, at synliggøre de ældres ressourcer og gøre opmærksom på de barrierer,